

't Was avond. De bewoners van Heist hadden al vroeg vensters, luiken en deuren gesloten, want 't was een heel boze tijd nu.

De dokter en Andries Vroonen lagen nog boven aarde.

Twee doden in 't dorp! Vooral 's avonds was het een angstige gedachte... en dan nog twee vermoorden.

Geen wonder dan ook, dat de ruiter die door Heist reed en iemand zocht, om inlichtingen te vragen, in verlegenheid was tot wie zijn vraag te richten.

Ha toch! daar in de Ketel was men op... daar zaten toch nog enige stoutmoedigen die 's avonds over de straat durfden gaan om in de gezellige gelagkamer met elkander te kouten.

De ruiter geleidde zijn paard naar de deur en klopte met zijn rijzweep.

De waard kwam verwonderd, wellicht wat ongerust naar voren.

— Le commissaire! schreeuwde de ruiter.

— Wat belijft mijnheer? vroeg de waard beleefd, want hij erkende onmiddellijk een ambtenaar der Republiek in de vreemdeling.

— Ou demeure le commissaire Dorémans?

— Ha, moet de citoyen bij de commissaris zijn? vroeg de waard in zijn gebroken Frans.

— Mais, oui!

— Daar citoyen... dat groot huis!

— Ah, bien!

En de ruiter reed voort. Hij belde aan het huis. Een knecht opende.

— Le commissaire? vroeg de ruiter bevelend.

De knecht ook zag ondanks de duisternis de uniform en leidde onmiddellijk de bezoeker binnen.

— Bonsoir, citoyen-commissaire! groette de ambtenaar der Republiek. Ik kom van Mechelen... vergeef mij mijn onbescheidenheid... maar ik ben haastig.

— Ha, citoyen, ik heb een brief naar Mechelen gezonden, deze morgen reeds.

— En ik breng het antwoord... voici!

— Zet u, citoyen, zei Doremans, terwijl hij de brief bezag.

Hij scheurde de omslag open.

Uit Mechelen werd hem bericht, dat heden nacht een detachement soldaten zich in alle stilte naar Heist begeven zou, om onder geleide van de commissaris, de gendarmen en zijn veldwachter naar de Pijpelheide te trekken en de rovers in hun slaap te verrassen.

— Uitmuntend, uitmuntend! zei Doremans, zich van genoeg in de handen wrijvend.

— Wat gaat ge nu doen?

— De veldwachters oproepen.

— En de gendarmen?

— Ja.

— Maar in stilte, niet waar?

— Wees gerust, citoyen! We moeten dat roversgespuis verrassen.

— C'est ça! We zullen u om één uur verwachten aan de Beerselberg.

— We zullen er zijn!

— Bien! Ik vertrek nu!

Doremans deed zijn bezoeker uitgeleide.

De Franse republikein drukte de knecht een geldstuk in de hand, besteed zijn paard en reed voort.

Doremans begaf zich onmiddellijk naar Deswert.

Hij liet Deswert de brief lezen.

— Ze zetten er spoed achter te Mechelen, sprak de veldwachter vrolijk.

— Ja, ik heb nog al invloed te Mechelen, snoefde de ander.

Deswert vond het maar beter hierop niet te antwoorden.

— Gij zult de anderen verwittigen, hernam Doremans.

— Ja, commissaris.

— Zeg, dat ze tegen middernacht te mijnent moeten zijn.

— Goed.

HED. LEEHMANS - J. DANIEL

BAKELANDT

EEN
HISTORISCH
VERHAAL

A stylized illustration of a man and a woman. The man, on the left, has brown hair and is wearing a light blue, long-sleeved shirt. The woman, on the right, has long, wavy red hair and is wearing a blue and white dress. They are both looking towards the viewer with serious expressions. The background is dark with some faint, stylized elements.

DE
ROVERSSENDE
VAN HET
VRIJBOSS

DE EERSTE BAKELANDT-VERHALEN IN ÉÉN BOEK!

Standard Uitgeverij

— Maar geen woord over het doel van onze tocht. Ik zal hun alles op 't laatste ogenblik mededelen. We moeten alles geheim houden.

Doremans gevoelde veel lust naar de Ketel te gaan, om te snoeven over zijn invloed te Mechelen. Maar hij was deze avond verstandiger dan anders, want hij liet zelfs de uitverkorene van zijn hart naar hem smachten en keerde rechtstreeks naar zijn woning terug.

— Er is roem te behalen, mompelde hij. Gevaar is er ook! Bah, ik zal wel wat in de achterhoede blijven. Doremans heeft geen lust om door een kogel een gaatje in zijn vel te krijgen. Wie gaat daar? mompelde hij. Een kerel met een zak op zijn rug. Als het maar geen binder is.

En Doremans verhaastte zijn schreden.

WRAAK

Die kerel met een zak op de rug, begaf zich naar de herberg « De Ketel ».

— Oef, ik ben blij wat te kunnen rusten, sprak hij en liet zich op een stoel vallen. Baas, een pot bier... Een mens is toch ongelukkig als hij met zo'n last op zijn leden van dorp tot dorp trekken moet!

— Wat draagt ge daar?

— Oud ijzer er beenderen en andere rommel! Ja, de nering is slecht... Ge zijt allen goede vaderlanders, denk ik! Eiwel, ik verzeker u, dat ik een jaar 't bier wil laten staan, als ik daardoor de Fransen uit 't land kan krijgen. En ik ben toch een liefhebber van bier... Baas, mijn pint is leeg... vul ze nog eens!

— Zeg, vreest gij de binders niet, dat ge 's avonds zo laat nog reist? vroeg nu een der klanten.

— De binders! Bah, Cartouche begeert iets anders dan oud ijzer... Als er nog goud in mijn zak zat...

— Pas toch maar op. De binders vergissen zich wel eens...

— Ja, en aanzien een leurder voor een rijk koopman, hé! Maar als ik zou zeggen wie ik was... lieten ze me toch wel gerust, denk ik! Bovendien, ik moest op de weg zijn, de nering is toch al zo slap. Maar 'k heb betere dagen gekend. De handel trekt niet met die rovers van Fransen.

— Hoor eens, vriend, zei de herbergier, ge moet over iets anders klappen dan over de Fransen.

— Een aardige herberg waar de baas aan de klanten zegt, hoe en wat ze zeggen moeten.

— Als 't u hier niet aanstaat, daar is de deur.

— 't Staat me hier goed aan... niet om u, maar om uw bier.

— Anders, ik ben niet verlegen om uw klandizie.

— 'k Geloof het, want ik drink wel, doch betaal niet.

— Wat...

— Stil, stil! Laat mij uitspreken! Ik betaal niet met geld... maar ik laat hier mijn zak achter. Doe hem open... Cartouche brengt u een lekkere dikzak, die elk jaar een nieuwe laag vet aan zijn lijf krijgt. Goede avond.

De kerel verdween.

De aanwezigen zagen elkander verschrikt aan.

— Cartouche! riep er een.

THE GREAT BRITISH EMERALD
J. L. GARDNER
HANELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955